

Поновлений
випуск №7
(жовт. лист. груд.)
7508 року
Дажбожого

Самобутня Україна Русь

*Наша думка, наша пісня,
Не вмире, не загине.
От де люди наша слава –
Слава України!*

Громада "Оріяна", Spring Glen, NY • P.O. Box 60, Gillette, NJ 07933, USA

Видання Об'єднання Синів і Дочок України (ОСІДУ) РУНВіри
"Ми – Внуки Дажбожі"

РІЗДВО СВІТЛА ДАЖБОЖОГО

Колядка Про Сотворення Світу

*Коли не було з нащада світа,
Тогди не було неба, ні землі,
Ано лем було синє море,
А серед моря зелений явір,
На явору три голубоньки,
Радоньку радять, як світ засновати:
Та спустимся на дно до моря,
Та дістанемо дрібного піску,
Дрібний пісочок посіємо ми,*

*Та нам ся стане чорна земляця,
Та дістанемо золотий камінь,
Золотий камінь посіємо ми,
Та нам ся стане ясне небонько,
Ясне небонько, світле сонінько,
Світле сонінько, ясний місячик,
Ясен місячик, ясна зірниця,
Ясна зірниця, дрібні зіроньки.*

Колядка Про Сотворення Світу	1	Зустріч з Патріархом	8
З Різдом Світла Дажбожого	2	Лист до Патріарха Філарета	9
В Якому Році Ми Живемо	2	Проповідь Митрополита ...	10
Вістки з Світу	4	75-ліття Духовника В. Гайдайчука	12
Перед Роком 2000	4	Козацькому Роду Нема Переводу	14
Привітання Учасникам Засідання...	6	Кров Людська Не Водиця	16
Буря на Оселі "Оріяна"	7	Листи до Братів-Хліборобів	17

З Різдом Світла Дажбожого!

Вітаємо всіх українців-русинів!

Із тьми родиться світло. Із світла народилось Сонце. Так вірили наші предки. Бо так було у Природі. Спершу бачили вранішню Зорю, а вже потім на небосхилі з'являлось, “викочувалось” Сонце. Ніч родить Світло. Велична “жертва” Різдва! Щоб нове родилось, мусить старе умерти. Тобто примиритись, перетворитись у нове. Це нагадає биття великого Серця. Вся Природа навколо нас підчинена цьому ритму, вона вічно жива. Тому ми говоримо: Бог Вічний.

*Різдво — Дажбожа Благодать:
І знов оновиться земля!
Почнімо Світло зустрічать,
Ми рідні всі — Одна Сім'я.*

*За Мир, за Правду на Землі
Піднімем чари із вином!
Співаймо (старші і малі)
За цим, за радісним столом.*

*Незгоди, чвари у цей час
Хай пилом згинуть в забутті.
Міцнійте, здравствуйте між нас
Любов і Подвиги святі!*

Природа — це Божя книга, це жива мова до нас. Ми бачимо, що в природі немає ні Зла ні Добра, а є явища, як: сніг, дощ, вогонь і т.п. Бог дав нам почуття, щоб сприймати навколишній світ, і розум, щоб осмислювати його. Тож вживаймо ці дари Божі, навчаймося і свято бережімо нашу національну пам'ять.

Слово “Різдво” не принесли до нас грецькі “просвітители” воно наше рідне і значить: рід-з-двох. Свято це на багато тисяч років старіше від народження християнізму, буддизму та інших світових релігій. На Різдво співають Коляди. Від слова Коляда постало “календар”— коло-дар, що значить Земля зробила коло навколо Сонця.

Всі разом, дорогі українці, готуймо Святе Різдво нашої Рідної Духовності і держави України-Русі!

*Слава Дажбогу!
Слава Україні-Русі!*

В Якому Році Ми Живемо?

Календар, яким послуговується на сьогодні весь бізнесовий світ, як і більша частина християн, започатковано Ромлянським імператором Юлієм Цезарем в 42-44 році до Р.Х. За цим календарем 25 грудня врочисто святкувалось **День народження Митри** — Бога Сонця. (**Старий Ромлянський—2753 р.**)

На соборі в Нікеї (325р.), першими християнами, була затверджена віра в одного Бога і пересунено календар на 44 роки, а замість Різдва Митри постановлено святкувати Різдво Ісуса Христа. Пізніше календар був виправлений Папою Григорієм XIII в 1582 році. Так постало в християнстві два літочислення Юліанське і Грогоріанське. В Західній Європі ще довго зберігали стару дату під назвою “мале Різдво”. (Українські православні, до сьогодні, користуються Юліанським календарем).

Відокремлені ісламом в 7 столітті від решти християнського світу, **ефіопські православні християни мають святкувати 1993 рік.** У них Ісус народився 7 років пізніше.

Недалеко від Ефіопії, в Єгипті існує громада **християн Коптик**, які слідуєть календарю святих мучеників і будуть святкувати наступній **1716 рік.** **Старий Єгипетський календар буде мати 6236 рік.**

Для **мусульман** — це буде **1420 рік.** Мухамедянський місячний календар кожен місяць починає від новолуння, а перший рік почався від п'ятниці, **16 липня, 622 року Н.Е.**

Для **індусів** — **1921.** Хоч їх старому календарю не менш ніж 4000 років, та в 79 році був прийнятий новий, можливо під впливом англійських колонізаторів. Свята рахують в залежності від позиції сонця і місяця.

Буддисти ввійдуть в 2543 рік, рахуючи від дня смерті Будди. Так як і Китайський календар має 60-ти літні цикли і 6-го лютого 2000 року наступить кінець чергового циклу і наступить рік Залізного Дракона.

5-го лютого Китайці зустрінуть 4698 рік, вступаючи в новий 60-літній цикл, який почнеться роком Дракона.

Опираючись на Біблію, століття тому, жидівські науковці, починаючи від Адама і Єви і прораховуючи вік біблійних героїв датували рік сотворення світу 3760 перед Христом. Таким чином **гебрейський календар буде мати 5760 рік**. Але якщо зважити на сьгоднішні дослідження Ізраельських археологів, то дата ця досить сумнівна:

“Тель Авів. – До висновку про невідповідність принципів положень Біблії історичній реальності дійшли ізраельські археологи. На їх думку, біблійного періоду в історії Ізраелю не було, як не було Виходу з Єгипту, мандрів у Синаї, облоги Єрихону Ісусом Навином, великих держав Давида і Соломона.

...70 років розкопок на землях нинішнього Ізраеля й Палестини, не дали жодного підтвердження фактів, викладених у Старому Заповіті. За словами Зеєва Герцога (археолог): “...як не важко з цим погодитись, але народ Ізраелю не виходив з Єгипту, не мандрував (40 років пустелею), не завойовував Ерец Ізраель і не жив тут усіма десятима “колінами”. Уславлена держава царя Давида не була великою регіональною державою, а лише маленьким племінним князівством.” (“Новое Русское Слово” 2 ноября 1999. №31258, стр.5)

5119 рік буде на календарі **Майя**.

Історія Ірландії до настання християнського літочислення нараховувала 5200 років, тобто на сьогодні має приблизно 7200 рік. Це числення близьке до дати літочислення Руських літописів.

Згідно з цим літописом ми **русини-українці, навесні, будемо стрічати 7509 рік**. Завдяки колонізаторській політиці московського царя Петра I, змушені були, близько 300 років тому змінити свій календар на Юліанський.

“Нині можна вважати доведеним, зокрема

Д. Святським, А. Зелінським, І. Клинишиним, що до введення християнства на Русі (як і у багатьох інших давніх народів) користувалися місячно-сонячним календарем з 19-річним циклом.

Існування такого циклу було зумовлено тим, що у наших широтах зміна пір року та сам рік (365 днів) визначалися рухом сонця (точніше, Землі навколо Сонця), тривалість місяця (у середньому 29,5 днів) — періодом зміни фаз Місяця, починаючи з народження молодика, а рік — з появи молодика, найближчого до весняного рівнодення.

Сонячний рік дорівнював 365 дням, а дванадцять місячних місяців — 354 дням. Тому по закінченні вже першого року циклу різниця між наступним весняним рівноденням та найближчим до нього народженням місяця становила близько 11 днів; тобто наступний рік починався приблизно за 11 днів до весняного рівнодення, а по закінченні другого року різниця виростала вже до 22 днів. З метою ліквідації такої невідповідності протягом 19 років циклу періодично вводили сім додаткових 30-денних місяці. Внаслідок цього у рік початку циклу весняне рівнодення та поява молодика практично збігалися.

Лише через шістнадцять 19-річних циклів (через 304 років) початок місяця буде випереджати рівнодення на 1 день. Оскільки ця невідповідність поступово стає помітною, а всі 19 новорічних новомісяч коливаються навколо весняного рівнодення, то вона може бути надалі ліквідована перенесенням початку циклу на рік, коли народження молодика відбувається на рівнодення.

Можна сперечатися, наскільки, на противагу цьому, чужою (не лише незрозумілою або й непотрібною) системою був християнський календар, який, можливо, менше ніж язичницький календар, відповідав основному економічному та культурному укладу країни. А з іншого боку — він є менш точним, ніж язичницький, бо випереджає початок відліку часу на 1 день протягом уже 128 років. Цю різницю практично ліквідувати не можна”.

“Джерела язичництва України-Русі”,
М.Чмихов

Nikodim: A man of balance

Вістки з Світу

Кажуть, що поїздка мит. Никодима і Громика до Риму увінчалась повним успіхом. Вони мали запропонувати “ватиканським достойникам” започаткувати беатифікаційний процес Сталіна та Леніна та кращих співробітників і наступників, на місце усунених з реєстру святих. Беатифікаційний процес розпочався.

Цілий 1970 рік Москва і Об'єднані Нації організували величаві торжества по цілому світі не пошану Леніна, як найбільшого гуманіста.

В Кремлі вже вміщено погруддя Сталіна на почесному місці і є строга заборона його критикувати.

В Римі покищо найвищі “Ватиканські Круги” безпосередньо по смерті Сталіна зарядили були в католицькій церкві по цілому світі загальні молитви за “праведну” душу Сталіна.

Є надія, що “ясне сонечко” Сталін і Ленін займуть свої місця в реєстрі святих угодників.

Подаємо залучники листи кар. Фірстенберга і кар. Тісерена та заяви Унтанта Об'єднаних Націй в обороні Леніна.

(“ЕКРАН”, ч.52-53, 1970)

Перед Роком 2000

Християнські страсті в очікуванні обіцяного кінця світу, дійшовши свого найвищого накалу на початку 1999 року, в кінці його вилились в звичайний бізнес. З прилавків крамниць зникають залежалі товари, бо вже не йдеться про кінець, а лише про деякі затруднення, що можуть виникнути не початку круглої дати.

А торгувальники Богом не відстають від інших ошуканців і “рай у найми віддають”.

Не втерпіли ми і зробили знімку з телевізійного екрана, щоб показати, як працюють ошуканці від Бога.

Посеред сцени, перед телекамерами, які транслюють цю передачу на весь світ, збудоване вогнище, щось подібне до жертovníка. Навколо вогнища стоять протестанські проповідники з листами віруючих християнських овечок, що вклали в ці листи чеки на кругленькі суми. Бо безсоромні “жебраки”, що стоять довкола обіцяють таке:

Якщо віруючий пришле 200 ам.дол. і пообіцяє до кінця року додати до 3000 ам.дол., його лист буде спалено на цьому вогнищі, і таким чудодійним чином всі його борги буде скасовано з початком 2000 року.

“...Цікаво, що, за деякими з християнських ер, світ мав закінчитися ще за життя

Володимира або невдовзі після його смерті. Зокрема, виходячи з антиохійської ери (можливо, найдавнішої християнської ери від «Творення Світу» — з 5969 р. до н. е.) кінець світу настав би у 1032 р. За Володимира ця ера могла мати значення, мабуть, лише для східного християнства.

Але кінець світу хвилював у X ст. й західних християн. Хоча й з іншої причини: з 532 р. країни Західної Європи стали переходити з ери від «Творення світу» до ери від «Різдва Христового».

Теологи виходили з різних критеріїв, у т. ч. з того, що диявол вийде з безодні через 1000 років від Різдва. То для всієї західної християнської церкви кінець першого тисячоліття від Різдва Христового означав кінець світу.

Протягом усього X ст. королівські хартії починалися словами про те, що наближається кінець світу. Близько 960 р. Бернард Тюрінгенський став проповідувати, що Господь відкрив йому таємницю: кінець світу настане тоді, коли Благовіщення припаде на Велику П'ятницю. Тобто у 992 р.

Зрештою, західна церква офіційно визнала, що кінець світу настане 2 листопада 998 р. Саме тому визнала цю дату днем усіх померлих.”

“Джерела язичництва України-Русі”,
М. Чмихов

Олениця і Кабан

(Г. Сковорода)

У горах олениця, побачивши домашнього кабана, привітала його:

– Поздоровляю вас, пане Кабане! Радію, що вас...

– Що ти, негідна підлото, аж така нечесна! – закричав, надувшись кабан. Чого ж ти мене називаєш кабаном? Невжеж ти не знаєш, що мене найменували бараном? На це маю патент, що мій рід походить від самих благородних баранів, і замість опанчі, для визначення мого чину, ношу на прилюдних нагодах здерту з вівці шкіру.

– Прошу пробачити, ваша благородносте, – сказала олениця, – я не знала. Ми, прості судимо не по убранні, а по ділах. Ви так, як і раніше, ристе землю і ламаєте пліт. Дай вам, Боже, бути і конем!

Спалення боргів...

Обрали...

Сторінки газет так і рясніють вітаннями на честь обраного Президента. Але чи можна вітати український народ з таким вибором?

Суспільство розвалено на купу партій, які одна одну дублюють. Спробуй вибери! Аж 12 кандидатів!

Ядерна зброя ворогам віддана. Вони нею тепер вимахують перед обличчям Чечні.

Ядерне сміття Європи вже помалу пливе в нашу землю.

Країна перетворена в сировинний додаток розвинутих держав.

Можна ще згадати, про знищення літаків і кораблів, спроданих, як металевий брухт. Що вціліло належить, якимсь міжнародним пройдисвітам.

Не мали змоги дати раду своїм українським дітям-сиротам, жінка Кучми відправила їх до Ізраелю, зате знайшлося місце для дітей Косівських албанців.

Якими ще прикрими несподіванками “порадує” Кучмине президенство український нарід? Лишилось тільки закласти державу міжнародним банкам.

Молимо Бога, щоб дав розуму нашому Президенту не дійти до такого. Щоб дав силу і надхнення не тільки самому встати з колін, але й народ український підняти. Якщо голова родини помиляється – терпить його родина, а коли голова держави робить помилку – весь народ.

Привітання Учасникам Засідання Священної Ради ОСІДУ РУНВіри

Священна Рада ОСІДУ РУНВіри при Святині “Оріяна” в Америці і Священна Рада громади РУНВіри ім. Лесі Українки в Канаді шлють своє найщиріше вітання побратимам і посестрам – учасникам чергового засідання Священної Ради ОСІДУ РУНВіри на Україні, в Києві, а також Голові Священної Ради Рунтатові Богдану Островському.

Бажаємо всім вам злагоди, терпимості і мудрості у вирішенні задач розвитку Рідної Української Національної Віри. Віримо, що з Божою допомогою прийде час, коли всі Громади і всі течії Рідної Віри вільно об'єднаються в одну могутню ріку Української Духовності.

Тільки на засадах повної волі, повного самоосвідомлення Українського народу і, очевидно, не так швидко, як хотілось би, створиться всесвітнє об'єднання сповідників Світлої Віри України-Руси. Ніхто нікому не може нав'язувати свою думку відносно Рідного Богорозуміння, способу проведення Богослужень, чи правильності назв, або вживання книжок. Не шукаймо Бога в книзі, там його не знайдеш! Шукаймо його в душі своїй, прославляймо його ділами своїми. Книга – це тільки засіб до пізнання божої мудрості, засіб до обміну думок. Всі книги писані людьми, в кожній можна знайти розумне і глупе. Тому молитися до книжок не треба, навіть глибоко шануючи їх авторів. Божа книга це природа, все що оточує нас. Без неї ми не можемо жити, вона наш перший Учитель, в ній мова Бога до нас. Тільки навчимося слухати, пізнавати і розуміти. Для цього нам дано Розум і Волю. Наша віра – є віра Світла і всяке насильство її тільки нищить. Бо насильство духовне, гірше ніж фізичне. Заклики до створення Комуністичної України, Християнської України чи Дажбожої України небезпечні тим, що творять духовний диктат – тобто, панування однієї Ідеї, визнання її безпомилковості. “Де одна віра – одна неволя”. Так писав наш мудрий прародитель Ор (“*Рукопис Ора*”, *І.Стойко*).

Ми є одна велика Українська Родина, тому і називаємо один одного побратим і посестра, і на таке поняття опираючись, творимо наші взаємовідносини. На таку велику (50 мільн.) націю, нас – сповідників Рідної духовності, ще так мало, а непорозумінь вже так багато. Бог нам дав силу не для того, щоб ми боролись один проти одного, а на те щоб ми зуміли панувати над собою. Бо якщо ми цього не навчимося, інші будуть панувати над нами. Спільна дія: спільне свято, спільна праця, спільна молитва більше еднають ніж будь-які закони, бо Рідне Богорозуміння мусить стати їх основою, а не навпаки.

Ми стоїм на рубежі християнського віку. Вже мовчать попи по церквах про кінець світу, бо він прийде тільки для християнської релігії, так як і для комуністичної ідеології. Бо обоє є штучними інтернаціональними утвореннями, які принесли в світ багато страждань своїми насильницькими догмами. Вони не хочуть так легко стратити свій “бізнес”. Придумують нові назви, нові форми утримання людських душ. Називають вже дату нового кінця світу – рік 4000! Бізнес – це посередництво, звучить безневинно, якщо йдеться про товар. Але коли торгують Богом – це святотацтво. Різні інтернаціональні релігійні та ідеологічні секти сьогодні полюють на душу Україця. Ми стали жертвою для них, бо стали слабими.

Задля пробудження в душі українця почуття любові, добра, правди і волі ми стали на боротьбу з “морокком” наших душ: зі злом і ненавистю, насильством і брехливістю та іншими пороками душі української людини. Ми стали на шлях відродження всіх тих якостей, що творять Світло Душі, ми ще в пошуках загублених скарбів народного Духу нашої Землі і вже в надхненні творити нові, достойніші, досі незнанні форми співіснування людей і націй.

З любові до своєї Батьківщини, з бажання дії, самопожертви твориться Духовний Світ України! І не шукаймо собі ворогів серед інакшесдумаючих, і не творім поміж собою, опановуймо самих себе і хай Бог нам допоможе в цьому!

Ми всі вболіваємо за вас і за нашу спільну справу, і від усього серця бажаємо вам успіхів. Слава Дажбогу! Слава Україні-Русі! Слава борцям за волю і славу народу нашого!

З Наступаючим Різдом Світла Дажбожого !

Вітаємо всю нашу велику Українську родину.

В час, коли Тьма дійшла своєї найвищої сили народжується нове Світло.

Так і наша Духовність відроджується сьогодні.

Священна година на Свяопрі, після бурі

Буря на Оселі “Оріяна”

Вже ввійшло в звичай на Святині “Оріяна”, що восени, в вересні ми поминаємо нашого Рунтата М.Лозового, а в жовтні – побратима Миролюба Черепаху і всіх тих, хто з ними спочиває на Свяопрі при Святині.

Цього року, як завжди, ми зібралися завдяки великій родині Черепахи, щоб згадати світлу пам'ять про нього.

Коли всі ми прибули на оселю “Оріяна”, нас чекала несподівана прикрість. Через всю посілість пройшовся ураган і пошкодив не тільки електромережу, але й поламав огорожу навколо кладовища, позривав знаки, деякі дерева поввертав з корінням.

Все приходиться поновлювати власними силами.

До будинку Святині добратися було неможливо, тому Священну Годину провели просто неба, а поминальний обід в хаті Рунтата Б. Свириденка. Привітали, також, всіх присутніх рідновірів народжених у жовтні, а маленький, трирічний Дарик (онук Рунтата Боголюба) натхненно проспівав: “Многая літа!”

Молитва на святині під час святкування 35-ліття ОСІДУ РУНВіри (Спрінг Глен, Нью-Йорк)

Посестри Л.Фенько і М.Король прикрасили могили своїх побратимів і посестер квітами, під час святкування 35-ліття ОСІДУ РУНВіри, на святині “Оріяна”

Р-ти С.Гуляк і Б.Свириденко прибирають після бурі

Р-т Б.Свириденко і побратим Т.Лозовий прибирають коло святині “Оріяна” після сильної бурі

Р-т С.Гуляк (зліва) під час зустрічі православної громади з архієпископом Андріаном (Баунд Брук, Нью Джерзі)

Зустріч з Патріархом

Цієї осені ми мали нагоду бути учасниками двох досить цікавих зустрічей.

Перша з Архієпископом Дніпропетровським Андріаном, який прибув до Баунд Бруку для зустрічі з парафіянами, колись незалежної (автокефальної) православної церкви.

На жаль, після смерті митрополита Мстислава, церковна верхівка всупереч волі громади, поспішила віддатися (не безкоштовно) під Константинопільського патріарха, який не довго думаючи, теж не задарма, здав незалежну церкву православних українських християн до Москви. Це викликало невдоволення парафіян і дійшло до судової справи за майно церкви. Очевидно, що саме це і послужило причиною відвідин, як владикою Андріаном так і Патріархом Філаретом.

На зустріч з владикою Андріаном нас люб'язно запросив наш недалекий сусід, вболівальник за українські справи, православний побратим Іларіон Гейлик. Ми раді були побачитись з гостями з України, почути свіжі новини, зустрінути нашого давнього знайомого редактора журналу "Бористен" побратима Фіделя Сухоноса. Молодий і енергійний журналіст вже неодноразово бував в Америці, і відвідав мабуть всі українські осередки. Розсудливість і врівноваженість у всьому є притягуючими якостями цієї людини. Одним словом, Фідель – діловий, патріотичний, приємний і уважний співбесідник, з ним ми завжди раді стрінутись.

Вечір-прийняття гостей відбулося в гарному ресторанному залі. За обідом з цікавою промовою виступив владика Андріан. Розповівши про поневіряння і утиски з боку Московської церкви, зазначив, що незважаючи на труднощі вибудували на Дніпропетровщині вже три церкви. Звернувся з закликом до закордонних українських церков об'єднатися під зверхництвом

Українського православного Патріарха.

Не забув владика згадати недобрим словом й сповідників Рідної Української Національної Віри, але забувши при цьому християнські заповіді любові до своїх братів і сестер по крові. Така безтактовність і нетерпимість до інакшесдумаючих, на мить всіх приголомшила, нагадавши про комуністичну диктатуру, яка стільки лиха наробила в Україні. Після такого гіркого досвіду люди негативно сприймають подібну нетерпимість. Нам було щиро жаль цього попа, що сам себе поставив в незручне положення, неусвідомивши, що в Америці люди вільні сповідувати любі ідеї, якщо вони не приносять шкоду іншим.

Але всеж це невеличке непорозуміння не завадило нам під кінець зустрічі особисто привітати Архієпископа і зробити знімки не згадку.

Друга зустріч – з Патріархом Філаретом, була для нас приємною несподіванкою. Під час його відвідин православної парафії у Бріджпорті, штат Кенектікют, наш Рунтато Боголюб Свириденко через свого давнього знайомого запитав, чи не бажав би Патріарх Української православної церкви стрінутись з представниками Рідної Української Національної Віри і дістав згоду.

Ми підготували невеличкий дарунок: трисуття в обрамленні сонця, символ рідного Богорозуміння. Його майстерно виконав наш побратим.

Рунтато Боголюб Свириденко, Рунтато Святослав Гуляк і Рунтато Ліда Драпіко, як представники Священної Ради ОСІДУ РУНВіри при Святині "Оріяна", прибули до будинку де перебував Патріарх.

Спершу привітався незнайомий священник:

– Слава Ісусу Христу!

– Слава Дажбогу! – відповіли ми.

А за ним просто і чемно привітався він – Патріарх Київський і всієї Русі-України Філарет. Великий, в вишневого кольору, довгому простому одязі без прикрас. Лице повне, моложаве з чистими блакитними очима. Погляд спокійно-спостережливий, очевидно, за плечима школа досвіду спілкування з людьми.

Ми вручили дарунок разом з гарно оздобленою збіркою останніх журналів "Самобуття Україна-Русь" і зачитали привітання, текст якого подаємо нижче.

В бесіді з Патріархом Філаретом швидко пролетіли півтори години часу.

Не піднімаючи спірних питань, обмінялись думками в ділянці розуміння віри і Бога, що допомогло обом сторонам краще запізнати одне одного, бо які б різні поняття ми не мали про віру, перш за все ми діти однієї матері України-Русі, і безмежна любов до неї нам дана від Бога.

(зліва направо) р-м Л.Драпіко, р-т Б.Свириденко, патріарх Філарет і р-т С.Гуляк під час зустрічі в штаті Конектікут

8 листопада 1999 року (7508 р. Д.)

Високодостойний Патріарх Незалежної Православної Церкви України-Русі, Філарет!

Ми, сповідники Рідної Української Національної Віри від ОСІДУ при Святині Матері України "Оріяна" в штаті Нью-Йорк, США, заявляємо про нашу підтримку Вашої діяльності в обороні незалежності Української Православної Церкви в Україні та в розсіянні. Ви достойно ідете шляхом започаткованим Митрополитом В. Липківським і продовженим Митрополитом Іоаном, Патріярхом Мстиславом та Патріярхом Володимиром.

Сьогодні Ви є рівний між рівними Головами Світових Церков. Незалежність Української Православної Церкви від Москви та Константинополю – це тільки перший крок на шляху до дійсної Духовної незалежності Українського народу. Добре було б, щоб представники інших віросповідань в Україні наслідували Вас.

Ми, сповідники РУНВіри, "внуки Дажбожі" йдемо в напрямку розвитку Рідного Богорозуміння, ґрунтованого на вірі Рідних Предків, яка закодована в нас від природи, та новітніх знань з історії нашого народу, щиро вдячні, що Ви погодились на сьогоднішню зустріч з нами, показавши приклад терпимости і поважання інших, відмінних

Під час підписання документа

від християнських, богорозумінь українців.

Ми є діти однієї матері України-Русі, і ми всі однаково бажаємо свободи і процвітання нашому народу і Державі.

До джерела Божої мудрости ведуть різні стежки, то ж головне на цьому шляху не згубити братерську любов одне до одного. **Бог там де є Любов!** І ми натхненно молимося:

*Дажбоже наш!
Бережи нашу Матір Україну-Русь!
Не допусти кривавих пут неволі!
Єдної розсіяних людей Твоїх під
сонцесяйним Тризубом – священним
знаменом Твоєї Мудрості!*

*Весильний Дажбоже!
Нехай вічно сяє над Україною
Слава, Могутність і Воля, за яку
віддали життя своє найкращі сини і
доньки!*

*Слава Тобі, Дажбоже наш!
І вічна пам'ять Героям!*

Під час зустрічі з архієпископом Андріаном

**Зповертимося до Вас, представники Об'єднання Синів і Дочок Рідної
Української Національної Віри в розсіянні.**

Проповідь Митрополита В. Липківського

Любі брати і сестри! Як часто доводиться чути від християн таке суто жидівське, фарисейське твердження: Лише та віра, якої я тримаюся, є спасенна, веде до царства небесного, а всі інші віри не дають спасіння, ведуть до пекла. Римо-католицька церква навіть офіційно в своїх догматиках зухвало твердить про свою єдиноспасенність. Та й серед православних часто можна чути таке твердження. Насмілюсь сказати, як свою власну думку, що таке твердження є хибне, воно не знаходить підстави в науці Христовій. Та ж віру самарянина, жидівського єретика, Христос визнав спасенною, і це підкреслив перед апостолами, і віру поганина-сотника римського вважав більш достойною царства небесного, ніж віру багатьох жидів.

Отже не віра, та чи інша, дає спасіння людині, а щирість людини у своїй вірі. Це велика облуда, коли представники різних християнських церков кажуть: Лише в нашій церкві спасіння; хто хоче спасатися, той обов'язково мусить приєднатися до нашої церкви, а як ні, то безперечно піде до пекла;

лише в нашій церкві благодать, а всі інші безблагодатні; лише в нашій церкві таїнства дійсні, а в інших недійсні і т. ін. На мою думку кожен, хто вірує в Христа, як Бога, стоїть на шляху до спасіння і єдинно від щирости його віри залежить і його спасіння, чи він православний, чи католик, чи протестант, чи сектант.

Віра кожної церкви в свою єдиноспасенність найбільше перешкоджає братерству всіх церков у Христі і єднанню всіх їх у всесвітню церкву, – в справжню вселенську церкву, – і це великий фарисейський гріх церков, коли кожна з них вважає лише себе – всесвітньою церквою. Це великий гріх тих церков, що намагаються всіма неправдами підбити під себе як найбільше церков і народів, відривати їх від інших церков, як це робить папська католицька церква. От і до таких церков відноситься грізне слово Христове до правдивих жидів: “Горе вам, що обходите море і землю, щоб повернути хоч одного до своєї віри, а коли це станеться то робите його сином пекла вдвоє гіршим від вас” (Мат. 23:17).

Коли та чи інша християнська церква ще додає: тільки наша віра спасенна, бо в нас і моці, і чудеса, і святі, а в інших нічого такого нема, а як і є то від нечистої сили. Й відправа наша краща й свята і т. ін., – то такі розмови зовсім не гідні християнина. Коли один з таких правовірних запитав Христа, чому мало тих, що спасаються, Христос вказав лише на один шлях до спасіння; на вузькі ворота, цебто на побожне життя, що однаково можливе у всякій церкві, і навпаки зовсім відкинув значення для спасіння чудес і ознак: “Силкуйтесь, каже він, увійти через вузькі ворота (Лука 13:24), бо багато буде таких, що казатимуть мені в той день: Господи, чи не твоїм ім'ям ми пророкували, й чи не твоїм ім'ям бісів виганяли і багато чудес творили? І тоді я скажу їм: Я ніколи не знав вас, відійдіть від мене ви, що чините беззаконня” (Мат. 7:23).

Але, в такому разі, може дехто з православних скаже: То чому тоді наша православна віра для нас найкраща? Значить, можна нам до будь-якої церкви перейти. На таке нерозумне питання може бути лише одна відповідь: **Чому наша рідна мати для нас найкраща від усіх жінок? Чому для нас рідна хата, рідна країна; для нас наймиліша, хоч може й є далеко кращі? Тому своя церква для кожного наймиліша, що він в ній народився і жив, в ній жили його батьки, діди, – нею втішались, з нею страждали, за неї боролись, в ній померли. Як же ми можемо ставити її для себе в один ряд з іншими церквами?**

Так безумовно мусить сказати і кожний член іншої церкви. Своє життя і те, чим він живе, для кожного наймиліше. Кожна Христова церква ставить своїх дітей на шлях до спасіння, а хто з них досягає спасіння залежить, це залежить від того, як він виконає заповіді Христові. Намагання церков прилучити до себе вірних від інших церков, це явище сумне, ненормальне й для спасіння не потрібне. Запевне, всі християни повинні бути свідомі в своїй вірі, досліджувати, яка церква найчистіше проповідує науку Христову, яка дає найкращі умови для удосконалення земного життя й досягнення вічного спасіння, і кожному вільно увійти в склад тієї церкви, в якій на його погляд найкращі умови для життя і спасіння, але, звичайно, для кожного найкращі умови його рідної церкви; нехай же в ній і спасається.

Але, браття, як часто не ці міркування, а

зовсім інші, противні Христовій науці, умови земної користі, панування, керують намаганням людей перейти до іншої церкви, або прилучити до своєї. **Хіба Римські папи, що з такою впертістю та хитрощами відривали наш український народ від православної церкви і й прилучили їх до своєї унії, мали на увазі спасіння нашого народу? Зовсім ні! Вони дбали про своє панування над ним. Хіба Російська церква, що сама одержала життя і просвіту від української, підбивши під себе українську церкву, придушуючи в ній все рідне, українське, дбала про спасіння наше? Це була просто політика. Христосовим ім'ям, благодаттю, спасінням всі такі хижаци лише зловживають у своїх земних інтересах.** Треба відрізнати церкву, як організацію, від церкви – братерства, особливо, коли вона не соборноправна, правди Божої не слід закривати неправдою людською.

Нехай же віра наша, щира безкорисна віра, буде в Христа, а не в патріархів та в синодів, і коли побіжать до них на поклін всі ті прокажені, що їх вони визнали, то ми, як той самарянин, звертаємось до Христа з щирою подякою, що він нас визнав і дав нам утіху славити його в своїй рідній церкві, і одержимо від Нього ласкаве слово: “Віра твоя спасла тебе!” – Амінь!

1921 рік

Натхненні слова повні наснаги боротьби за незалежність! Але незалежність дійсна тільки там де є незалежна духовність. Оріянський дух в неоріянській вірі не отримає сталої перемоги. Приклад Української Автокефальної Церкви – доказ цього. На зміну провідникам-патріотам прийшли ті, які не мали в собі національного духу. Такого не трапилось би, якби віра дійсно була своя – рідна. Патріарх Липківський звичне чуже назвав рідним.

Як дерево проростає з насінини, так і рідна духовність виростає з минулого свого народу, її не можна принести, вона передана нам з кров'ю наших предків. Християнська релігія нагадує рослину-паразита, яка росте тільки живлячись соком дерева. Всюди дерево-життя рідної духовності умре і християнство. Сьогодні ми наочно в цьому переконуємося.

З 75-ЛІТТЯМ

від Дня Народження Вітаємо Нашого Славного Побратима,
Духовника Володара Гайдайчука!

Р-т Володар Гайдайчук у 10974 р.Д.

Народився 25 жовтня 1924 року на Україні.

Прийшов до Рідної віри на початку 70-років. І як сам він про це говорить:

“Щодня тяжко працюючи на хліб щоденний, я живу для Рідної Української Національної Віри, отже – живу, щоб жив мій народ.

А було ж інакше, не одну сотню доларів дав на будову Греко-Православного собору в Гамільтоні, бо

(зліва направо) посестри М.Колосовська і Н.Колосовська, духовник В.Гайдайчук, посестри Н.Пивовар і Н.Гайдайчук

вірив, що то ж наша церква, наша віра православна, а в ній наш Бог.

Коли запізнав за Рідну Віру, як неначе душою помолодшав – є для чого жити! ...І коли підписувалась Умова видання “Мага Віри”, я поклав на стіл свій чек на суму 2000 доларів.”

В 1974 році він стає Духовним Проповідником-рунгатом і Головою громади ОСІДУ РУНВіри ім. Кия в Гамільтоні, Онтаріо, Канада. Активно працює у виданні “Самобутньої України”.

Нажаль в 1978 році відбувся розкол. З часом ця громада занепала. А Духовник В. Гайдайчук створює нове об'єднання – громаду Рідної Української Віри ім. Лесі Українки, і починає випуск журналу “Зоря”, який виходить ще й до сьогодні.

Тільки після 20-річного непорозуміння і відходу Учителя Лева Силенка від участі в справі відродження РУНВіри, Громади Канади і Америки стрілись, як рідні на Святині “Оріяна” в Нью-Йорку, в 1998 році.

Духовник В.Гайдайчук у святині громади ім.Лесі Українки (Торонто, Канада)

Цікава зустріч на українській оселі "Верховина".
(зліва направо) р-т С. Гуляк, Світовид Гуляк,
невідомий козак з Детройту, Г. Рубан

Жиди з Південної Африки

Courtesy of Dr. Tucker Parfitt
Matshaya Mthivha is a spiritual
leader of the Lemba of Africa.

Лемба, південно-Африканське плем'я, котре говорить мовою Банту, мають традиції, що їх колись вивів з Юдеї чоловік за іменем Буба. Вони дотримуються обрізання, тримають один день з тижня святим і утримуються від з'їдання свинини або свине-подібних тварин, наприклад гіпопотама.

(Нью-Йорк Таймс,
9 травня 1999 р.)

Наукова Точка Зору

Олмеки з Китаю...

Олмеки населяли центральну Америку близько 3,000 років тому. Деякі символи написані Олмеками на їх речах дуже близько схожі на китайські знаки що вживались під час правління Шангайської династії в Китаї. Шангайські письмена були написані від 1,600 до 1,100 р.Д.Н.Е. Залишки Олмекської цивілізації також виникли несподівано в цей період часу (1,200 – 1,100 р.Д.Н.Е). Близько 300-от схожих символів вже було знайдено.

Голко-вколювання

5000 років тому...

Оці, чоловік що був знайдений в Альпійкому льодовику в 1991 році, має 15 груп коротких темно-синіх рисочок у себе на спині, на правому коліні і на лівій ступні. Розташування цих позначок близько відповідає точкам традиційного голко-вколювання для лікування спинної болі та тошноти. Було знайдено що Оці мав артрит у суглобах ніг і спині а також безліч глистових яєчок у кишках. Оці жив близько 5,000 років тому, або 2,000 років до перших згадок вжитку голко-вколювання.

Кліматний контроль у динозаврів...

Багато великих динозаврів, як наприклад Трисеротоп, мали носові простори що займали половину їх черепа. Вчені вважають що це було необхідно для охолодження їх маленького мозку в Мезозоанському кліматі. Всі великі тварини мають клопіт з охолодженням тіла тому що їх шкіра має невелику площу порівняно з їх об'ємом.

“Козацькому роду нема переводу”

*Вітаємо нашого побратима
Тараса Лозового і його дружину
Кларетт з народженням їх
Первенця-сина Івана Тараса.*

Хай росте здоровий і щасливий на радість тату і мамі і на славу нашої рідної України-

Русі!

За родинним звичаєм перший син носить ім'я батька. Вродився він від доброго кореня. Дерево життя достойного роду Лозових розростається.

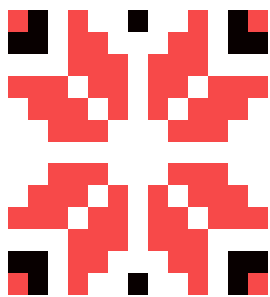
Шановна родинно, бажаємо вам сил і здоров'я продовжити добре розпочату справу!

Побратим Горислав Рубан готує знак “тризуб” до фарбування

Побратим Тарас Лозовий готує промені від знака “тризуб” для фарбування

Обновлення РУНВірівського знака коло святині “Оріяна”

Підрізка дерев на свяопрі при святині "Оріяна".
(зліва направо) Світовид Гуляк і р-т Боголюб Свириденко

Праця на святині "Оріяна" ніколи не припиняється...

(зліва направо) р-м Світана Свириденко і р-м Лада Драпіко
під час

Один Пастор і Одне Стадо

Треба на завжди зліквідувати,
Щоб ці два слова в науці
І в мові не вживати.
Бо вони множуть фанатиків
Таких як був Гітлер і Сталін,
І всіх різних імператорів
Тай мордерців страшних диктаторів
Які ідуть по людських трупах,
Щоб світ завоювати,
І всіх людей в ярмо загнати,
Щоб одне стадо зробити.

Прецінь тепер на світі люди
Високу науку мають,
І є люди високовчені,
Хай зло не попирають.
І кожне слово вони повинні
Добре простудіювати,
І всі шкідливі слова з науки
Тай з лексиконів повикидати.
На їх місце мудрі слова
Для молоді треба передати,
Щоб майбутні покоління
Фанатизму не навчати.

Адольф Гітлер і Йосип Сталін
Хотіли світ завоювати,
І народи всі на світі
В страшне ярмо загнати.
І хотіли зробити вибрану націю,
Щоб всіма народами рядила,
Яка б всі вільні народи
Вибила і в крематоріях спалила.
Вільні народи, так як квіти,
Всі повинні жити,
Як діти Божі на цій планеті
Мусять волю мати.

Один пастор і одне стадо
Людству приносять шкodu,
Дає ідею фанатикам,
Що зроблять світові загалу.
Тому треба науковцям,
Всі книги простудіювати,
І з них слова та ідеї
Всі лихі повикидати.
Тільки добрих ідей треба
Молодь і людей вчити,
А все лихе, зле і пусте
Як бруд з людей змити.

1972р.
(З Книги Мудрости Гуцула Самоука)

“Кров людська не водиця”

Сьогодні вона ллється в Чечні в обмін за нафту.

Років сто тому, клан Рокшільдів качав Бакінську і Чеченську нафту, але з початком революції 1917 року мушили припинити свій бізнес, та пообіцяли пізніше повернутись, навіть і за сто років.

Тепер багато закордонних компаній діють в Московській державі.

Щоб качати до Московії нафту, нафтопровід протягнуто через Чеченську державу до Новоросійська (Чорноморський порт). Це і є справжньою причиною розв'язання війни проти Чечні. Бо хто панує над трубопроводом, той отримує кошти.

Вибухи в Москві, скоріше всього, були проведені з ціллю, виправдання перед світовою громадськістю, а також і перед своїм народом початок бойових дій проти непокірної держави.

Цікаву позицію відносно Московського вторгнення в Чечню займає Американський уряд. Державний секретар США, Маделін Олбрайт, виступаючи перед репортерами у Вашингтоні по широкому колу питань, заявила:

“Не зважаючи на те, що ми не оправдуємо Російський напад на Чеченську державу, але не можемо дозволити обернути Росію знову в свого ворога. Ми втратили 50 років, щоб виправити це положення.”

Косівську трагедію Сербів – збалансувала Чеченська.

Задумайтесь над цим українці! І не надійтесь ні на кого крім самих себе.

Крім того Олбрайт заторкнула ще одне болюче для українців положення, про роззброєння:

“США обезпечені розробкою нових бойових ракет в Китаї, але Ізраїль не має заборони на продаж зброї до Китаю, або інших країн світу, Америка журиться лише розповсюдженням деяких технологій, як наприклад, новими радарними установками для літаків.”

(November 25, 1999,
“The Star Ledger”, NJ, USA)

Настя Чагровичева - дружина імператора Руси Осмомисла-Ярослава спалена на кострі, як “поганка”.

Рід Чагровичів найдовше затримав українське відання, - до 13 століття.

Цікава її історія!

Імператорка Руси в 12 столітті була нехристиянкою, і боярами та попівством була осуджена на костер!

Судили її як “відьму” в 1182 р.х.

Кожна українська душа вбита християнами є святою!

(автор поб. Йосип Тереля)

Листи до Братів-Хліборобів

В. Літинський

(Продовження; початок в № 6)

Не забула натомість наша ліберальна й радикальна, на соціалістичний колір під час революції перефарбована, українська інтелігенція нічого з того, чим жила вона до часів свого "самостійництва". Монополія представництва української нації, вироблений нею в часах політичного посередництва, був задержаний нею й у часах будівництва української держави. Тільки вона має право українською державною роботою керувати. Тому вона не хотіла допустити українських національних несоціалістичних елементів до Центральної Ради. Тому поборювала вона весь час зародки національно-українського більшовизму. Тому бойкотувала вона врешті гетьманщину в першій чисто національній і чисто самостійницькій періоді її існування, коли прем'єр Лизогуб при участі міністра закордонних справ Д. Дорошенка намагався всіма силами українські праві соціалістичні й демократичні кола до тієї, єдине тоді можливої, форми нашого державного будівництва притягнути.

Російсько-французько-протофісівська провокація, якої жертвою став Гетьман і під впливом якої була проголошена посліднім тодішнім кабінетом федерація, допомогла українській соціалістичній інтелігенції наново опанувати і змонополізувати для себе провід української нації. Одинокий клас, дійсно і реально заінтересований в існуванні української держави й до державного будівництва здібний – клас репрезентуючий історичну, культурну й національну українську традицію – український клас хліборобський – був у лиці свого найвидатнішого представника, Гетьмана Павла Скоропадського, федерацією скомпромітований. **За "самостійність" проти "федерації" було піднято повстання, зорганізоване при допомозі найбільше самостійницьких і патріотично настроєних галицьких військових частин, але на чолі повстання знов опинились ті, хто на протязі літ, у всіх довоєнних**

часописах і виданнях, що виходили на території бувшої російської України, доказували не за страх, а за совість, що самостійність протиставляється й духові й реальним потребам українського народу. Подібного роду національної політики й такої внутрішньої національної трагедії не знає історія ні одної з європейських націй.

Все це зрештою оказалось розуміється безцільним. Реальні сили інтелігентських більш або менш соціалістичних Українців не вирости ані на йоту під впливом того, що вони замість на автономії рішили політично спекулювати на самостійності. Як давніше так і тепер, дійсна, жива сорокамільонова нація була поза рамками "лівіще кадетів і правіще більшовиків", в яких жила й проявляла свою активність українська інтелігентська демократія.

Ми в своїй історії вже раз такий же самий поступовий і демократичний інтелігентський рух переживали. Це була наша релігійна унія в XVII столітті. Вона – поминувши її релігійний і культурний бік, про який тут не говорю, зазначивши тільки, що з того боку вона відіграла величезну позитивну роль – під оглядом політичним намагалась примирити українські національні змагання з інтересами польської держави і якої провідники, освічені по європейські поступові інтелігенти, хотіли стати єдиними репрезентантами української нації перед польською державою і єдиними посередниками між цією державою й українськими народними масами. Для того вони хотіли знищити дві інші українські національні сили тодішніх українських "реакціонерів" та старовірів православія з одного боку, і провідників тодішньої соціальної революції, низове козацтво – з другого. Але це тодішнім політичним уніям не вдалося. Соціальна революція й православна шляхецько-міщансько-попівська реакція сполучилась разом і під проводом Великого Гетьмана Богдана Хмельницького витворили дійсно всенаціональний рух, що

розвалив польську державу й розігнав тодішніх серединців – українських уніятів.

Тепер подумаймо, що сталося б з нами в XVII столітті, колиб польська держава, кинувшись у проєктовану тоді турецьку війну й потягнувши за собою в цю війну, як цього хотів король Володислав IV, і українську козаччину, була б війну прогнала й через те розвалилась. Що сталося б, колиб на чолі визвольного руху української нації стали вороги програвшого війну короля Володислава й української козаччини – українські уніяти, які, бажаючи потягнути за собою народні маси, а самі належачи до безземельної інтелігенції (цей факт між іншим усе підкреслювали тодішні оборонці православія), роздаровувалиб їм землі українських “королівських приятелів” козаків і українських православних реакціонерів, “соціалізувавши” при тім у Хмельницького його хутір Суботів, а в Києво-Печерській Лаврі всі її численні маєтки.

Очевидно сталося б тоді те саме, що сталося й тепер з державним будівництвом, веденим такими ж самими – й по соціальної інтелігентській природі й по свому духу посередників – нашими сучасними політичними уніятами.

Нова творча всенациональна Хмельниччина могла б була за наших часів спалахнути тільки тоді, коли б Керенський, удержавшись при влади, віддав був нашим політичним уніатам з Центральної Ради усю владу на Україні й колиб проти них і проти російської демократичної держави, що їх би піддержувала й за ними стояла, повстали одночасно й ліві більшовицькі й праві монархістичні українські елементи – одно слово все, що було на Україні правіше кадетів і лівіше есерів – то б то вся сорокамільонна українська нація, невеличку тільки горстку політичних посередників і монополізаторів української національної ідеї виключаючи.

Така нова Хмельниччина ще гряде. Російська революція прийшла для нашої нації за рано. Процес демократизації й разом із тим розкладу Російської Імперії був ще далеко не завершений. Він піде далі, не вважаючи на хвиливе могутнє відродження, що дала російській державі перемога більшовицька. Але щоб той слушний час не застав нас знов неприготованими, всі дотеперішні помилки мусять бути ясно й виразно усвідомлені. Такому

тільки завданню, а не звичайному й модному в нас бажанню дошкулити політичним противникам, служити мав мій далший аналіз національної діяльності дотеперішніх провідників нації, які зрештою іншими, чим вони були, мабуть і бути не могли і які те, до чого вони були здатні, з енергією, посвятою й працьовитістю великою виконали . . .

В початку революції я, як офіцер бувшої російської кінноти мав під своєю командою більше сотні щиро мені відданих людей та мав у своїй розпорядимости пару сот прекрасних коней. Національний рух захопив розуміється й мій відділ, що складався майже виключно а саміх Українців. В Полтаві, де ми тоді стояли, вишито нам чудовий синьо-жовтий Штандарт, на якому було написано: “В своїй хаті своя сила і правда і воля.” з великим одушевленням прийняли ми цей новий Штандарт і він ще міцніше об’єднав нас у одну дружню сім’ю, до якої всяка “шатія”, що почала тоді скрізь верховодити в армії, не мала абсолютно ніякого доступу. Не можу без глибокого зворушення ще й сьогодні згадати ті гарні, найщасливіші для мене хвилини й того чесного, доброго українського солдата, котрому пізніше, під час більшовизму я мав завдячувати своє життя.

На Штандарт наш ми ще повинні були всі присягати, тільки-ж робити цього без наказу начальства, без санкції Держави, в поняття законности організованої військової маси, не можна. Інша річ, як би ніякого начальства не було, але воно вже тоді існувало. Отже, по нараді зі своїми солдатами й по нашій однодушній постанові поїхав я до Києва, до нашого Генерального Секретаря по справам військовим з проханням затвердити нашу частину, дати їй ім’я й дозволити мені формувати більший український кінний відділ.

Формальности всі я виконав, посвідчення, що я “дійсно Українець”, якого від мене пп. адютанти п. г. Секретаря вимагали, я представив, але все ж таки дозволу не одержав, хоч такі дозволи тоді роздавались тисячами. І так я відділу свого не сформував. Зважитись бути несолідарним, недисциплінованим супроти “своїх”, “Українців”, я не зміг.

Дозволив я собі згадати цей дрібний епізод тому, що він не одинокий. **Для тодішніх провідників нації – а ними були виключно українські інтелігенти – “пан” та “поміщик”, який “не состояв у національній**

меншости”, не виголошував демагогічних промов і не записався в партію ес-ерів, а ще до того по своїм переконанням давній український самостійник, був людиною в високій мірі національно й політично непевною, хоч би він був “найсвідоміщий Українець” хоч би він хотів тільки виконати свій звичайний національний обов’язок..

Весь перший період Центральної Ради в унутрішній політиці пройшов – як було сказано – під гаслом боротьби з самостійниками взагалі, а з самостійниками несоціялістами зокрема.

Ми українські самостійники несоціялісти хотіли тоді негайного проголошення незалежності України, миру з Центральними Державами та війни з Керенським, якого ми вважали ставлеником анонімного міжнародного фінансового капіталу. Завданням того ставленика було – як ми думали – зробити російську революцію коштом зруйнування “аграріїв”, тоб то фактично коштом зруйнування України в першій мірі. Але навіть на самостійників-соціялістів дивились – як пише В. К. Винниченко в своїм “Відродженю Нації”, як на “людей занадто вже хоробливо пронятих національним чуттям”... Щож до самостійности, то навіть уважали небезпечною для революції ідею сепаратизму, бо вона могла розбити революційні сили всієї Росії”. Щож допіру говорити про нас – самостійників і несоціялістів . . .

В результаті українська інтелігенція, замість во ймя національної ідеї та єдності української нації подату їм братню руку українським хліборобам, облобизалась во йм’я єдності російського революційного фронту з Керенським, одержавши за це від нього обвинувачення в “30 сребренниках”. Замість миру з Центральними Державами, який тоді в не зруйнованій ще Україні міг запевнити силу й будуччину, відбулось знамените “Тарнопольское наступлення”, зроблене тоді по голосним у пресі російській і Українській опублікованим військовим наказам Керенського й Петлюри. Потім прийшов “третій універсал”. **Український хлібороб був зруйнований до щенту, а антантський фінансист потирив із задоволенням руки.**

Відвідини української команди на грецькому кораблі (другий зправа р-т С.Гуляк)

Призоди Святослава Гуляка

В молодості Святослав працював у одній великій компанії. При отриманні зарплати один з робітників зауважив, що десять відсотків він дає для Бога, а Святослав каже:

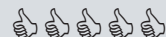
– А я всю зарплату віддаю Богу.

Всі здивувались:

– Як всю?

– А так, як розміню чека, візьму доляри, прийду до своєї хати, підкину їх до стелі – це тобі Боже, а все, що упаде, на землю лишиться мені.

Це жарт, а насправді, чи потребує Бог, який дав нам усе, наші доляри? Все що ми маємо і чого немаємо все є Його.

Якось заточилась розмова, в колі знайомих американських емігрантів, за жидів. Чоловік з Туреччини каже: де жиди там гроші. А поляк і собі: так, де жиди там робота. І українці підтакують: де жиди там хліб; треба жидів, щоб збудувати Українську державу.

Послухав їх Святослав та й згодився з ними: ваша правда. Як не буде жидів: хто буде у фабриці працювати, хто буде поле орати, хліб сіяти і урожай збирати? Співрозмовники здивовано подивились на нього:

– Ти що з глузду з’їхав? Де ти бачив, щоб жиди в полі працювали!

– Що, то ви поле орете?

– Так!

– Ви сієте?

– Так!

– Ви і врожий збираєте?

– Так!

– А якщо ви все те робите, то невжеж такі нерозумні, що не зможете самі й продати?

Б.Борис	20
П.Волинець	50
Л.Драпіко	10
Р-т С.Гуляк	20
Г.Кияшко	20
А.Король	20
М.Кущнір	20
Л.Лозова	50

**Пожертви складені для
розвитку РУНВіри
(7508 р.Д.)**

**Бажаємо доброго
здоров'я всім
жертводавцям!**

Т.Лозовий	20
Г.Рубан	20
Н.Рубан	20
Р-т Б.Свириденко	20
С.Свириденко	20
М.Скорина	20
М.Черехаха	20
Л.Фенько	30
І.Філіпів	20

УВАГА !

(до жертводавців)

ОСІДУ РУНВіри при святині "Оріяна" не
несе відповідальності за пожертви
послані на поштову скриньку №147 у
Спрінг Глен, Нью-Йорк від 1996 року

Видання РУНВіри:

1. Мага Віра
2. Святе Вчення
3. Бог і Релігія
4. Переоцінка Духовної Вартости
5. Священна Книга Обрядів
6. Навчання, Пісня, Молитви
7. Мага Врата
8. Сотворення Світу (І.Франко)
9. Листи Ора - переклад Довгича

Головний редактор:

Горислав Рубан

Редакційне товариство:

<i>Л. Драпіко</i>	<i>Л. Лозова</i>
<i>С. Гуляк</i>	<i>Б. Островський</i>
<i>Л. Фенько</i>	<i>Б. Свириденко</i>

Контакти РУНВіри:

Рунтато Святослав Гулак
(голова Ради Довірених ст. "Оріяна")
тел: (908) 647-1215
Р.к.Вох 60
Gillette, NJ 07933 USA

Рунтато Боголюб Свириденко
(голова ОСІДУ в США)
тел: (203) 929-6040
Р.к.Вох 2064
Huntington, CT 06484 USA

Рунтато Богдан Островський
(голова ОСІД в УКРАЇНІ)
тел: (044) 229-2415
Київ УКРАЇНА

Духовник Володар Гайдайчук
(голова громади "ім. Лесі Українки")
тел: (416) 622-4809
Etobicoke, knt M9C248
CANADA

Рунтато Тарас Осадчук
тел: 011 612 (49) 408-592
66 Rodgers St.
Carrington, NSW2294 AUSTRALIA

Звертайтеся до редакції на адресу:

"Самобутня Україна-Русь"
Р.к.Вох 60
Gillette, NJ 07933 USA

Тел/Факс: (908) 647-1215
eMail: marko@dppl.com
www.runvira.org

Думки авторів статей можуть
не збігатися з точкою зору редакції
або ОСІДУ РУНВіри.

Редакція застерігає право
скорочувати матеріали без згоди
авторів.